

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Evy Lukotkové ve věci žalobce **O.B.**, nar., státní příslušnost, zast. Mgr. Vitem Burešem, advokátem se sídlem Dobrovského 50, 612 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2012, č. j. 2011/91573-421 a rozhodnutí ze dne 2.11.2011, č.j. BMA-1377-2/2010-za,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, ze dne 5.3.2012, č.j. 2011/91573-421 a rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Brně ze dne 2.11.2011, č.j. BMA-1377-2/2010-za se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 9.922,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozhodnutí k rukám právního zástupce Mgr. Víta Bureše, advokáta se sídlem Dobrovského 50, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5.3.2012, č. j. 2011/91573-421, žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí úřadu práce č.j. BMA-1377-2/2010-za ze dne 2.11.2011, kterým žalobci nebylo prodlouženo povolení k zaměstnání podle ust. § 94 odst. 1 zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti), když odvolací orgán dospěl k závěru, že úřad práce postupoval

v souladu s ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, když odvoláním napadeným rozhodnutím žádosti odvolatele o prodloužení povolení k zaměstnání nevyhověl. Odvolací orgán (žalovaný) je toho názoru, že v případě prodloužení povolení k zaměstnání je kritériem, které musí úřad práce hodnotit, situace na trhu práce. V tomto případě situace na trhu práce neodpovídá stavu, aby bylo možno prodloužit povolení k zaměstnání na uvedenou pozici.

Úřad práce ČR – Krajská pobočka v Brně vydal dne 2.11.2011 rozhodnutí, č.j. BMA-1377-2/2010-za, kterým podle ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti neprodloužil povolení k zaměstnání s odůvodněním, že „s ohledem na situaci trhu práce v územním obvodu Brno – město je nezbytné na požadovanou profesi „Odborní pracovníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce“ umístit uchazeče o zaměstnání. V současné době je v evidenci Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Brně, kontaktní pracoviště Brno dostatek uchazečů, kteří by mohli vykonávat požadovanou profesi. Žádost cizince posoudil a rozhodl, jak je uvedeno ve výroku.“

Žalobce v žalobě namítá porušení správního řádu tím, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo nepřezkoumatelné, že v rámci správního řízení nebyl proveden žádný důkaz, přičemž základní poučení účastníka ze dne 12.9.2011, které podepsal při podání žádosti, za důkaz považovat nelze. Žalobce uvádí, že s jediným důkazem a podkladem pro vydání rozhodnutí (analýzou nabídky a poptávky na trhu práce) byl seznámen již při podání žádosti, a proto má za to, že o jeho žádosti bylo prakticky rozhodnuto již při jejím podání a takový postup správního orgánu považuje za nezákonný, neboť nebyl zjišťován stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a žalobci nebylo umožněno uplatnit dostatečně svá práva a oprávněné zájmy. Žalobce dále namítá, že analýza poptávky a nabídky pracovní síly v oboru 33 (Odborní pracovníci v obchodní sféře a veřejné správě) představuje širší skupinu evidovaných uchazečů o zaměstnání než je profese, na kterou žádal povolení (Odborní pracovníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce). Žalobce poukazuje na informaci ÚP ČR Krajské pobočky v Brně ze dne 23.3.2012, z níž vyplývá, že ke dni 13.3.2012 bylo v evidenci úřadu práce v profesi 33138 (Odborní pracovníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce) celkem 13 uchazečů, což je diametrálně odlišný počet, než který uváděly správní orgány ve svých rozhodnutích. Dále namítá nesprávnost argumentace žalovaného, pokud jde o aplikaci ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, že úřad práce v případě prodloužování platnosti povolení k zaměstnání cizince vychází toliko ze situace na trhu práce, a že není povinen doporučit na uvolněné pracovní místo vhodné uchazeče. Argumentace žalovaného podle jeho názoru postrádá logiku a oporu v zákoně z hlediska funkce a poslání úřadu práce. Na podporu svých tvrzení poukazuje na metodické pokyny k realizaci politiky zaměstnanosti, které vydal žalovaný. Je toho názoru, že za „situaci na trhu práce“ nelze považovat pouze holou statistiku počtu volných míst a počtu uchazečů v dané profesi, ale že úřad práce by měl vždy přihlížet i k dalším konkrétním podmínkám. V této souvislosti namítá, že situace na trhu práce v podobě redukované úřadem práce na pouhou statistiku počtu volných míst a počtu uchazečů v dané profesi je informací, kterou nelze ověřit z jiných zdrojů než z interní statistiky daného úřadu práce a trvá na své námitce, že správní orgán vydal své rozhodnutí pouze na základě neveřejných informací. Žalobce dále namítá, že argumentace správního orgánu prvního stupně, že je nezbytné na požadovanou profesi odborníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce umístit uchazeče o zaměstnání, a že v současné době je v evidenci dostatek uchazečů, kteří by mohli vykonávat požadovanou profesi, je v rozporu s argumentací žalovaného, že úřad práce není povinen doporučit na volné pracovní místo vhodného uchazeče. Dále namítá, že pokud správní orgán prvního stupně dne 9.5.2011 vydal povolení o zaměstnání, měl za ověřené a prokázané, že místo je volné a nelze jej obsadit evidovaným uchazečem. Žalobce má za to, že z analýzy

poptávky a nabídky pracovní síly dostupné na webových stránkách úřadu práce vyplývá, že situace na trhu práce byla v měsíci květnu a říjnu roku 2011 téměř totožná, přesto správní orgán zaujal zcela opačné stanovisko. Dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť není ve veřejném zájmu, aby zůstávala neobsazená volná pracovní místa. Fakticky došlo k zániku pracovního místa, čímž byl poškozen také zaměstnavatel. Odvolává se na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 139/2011, ve kterém se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval povolováním zaměstnání cizinců. Vzhledem ke shora uvedenému žalobce navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Brno, a aby žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci náklady řízení.

Žalovaný uvádí, že z podání žalobce je zřejmé nepochopení institutu prodloužení povolení k zaměstnání. Rovněž poukazuje na rozsudek sp. zn. 6 Ads 139/2011, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání povinen zkoumat jako jeden z předpokladů otázku obsaditelnosti ohlášeného volného pracovního místa. K otázce prodloužení povolení k zaměstnání odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 108/2011, dle něhož podle ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti situace na trhu práce není výslovně stanovena jako předpoklad pro prodloužení platnosti povolení k zaměstnání, nýbrž je formulována jako hledisko, k němuž má úřad práce přihlížet v procesu prodloužování povolení k zaměstnání. I přes doslovné znění ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže přicházet v úvahu jiný výklad ustanovení než ten, že situace na trhu práce není toliko hlediskem, k němuž má úřad práce přihlížet, nýbrž že představuje jediný předpoklad pro vydání rozhodnutí. Žalovaný dále uvádí, že analýza poptávky a nabídky pracovní síly je veřejně přístupná na webových stránkách žalovaného a že žalobce vlastně sám na data z této analýzy odkazuje. S ohledem na specifikaci oboru kód 33 žalovaný nesouhlasí se žalobcem, že z uvedené analýzy nevyplývá situace na trhu práce. Žalovaný uvádí, že uvedená specifikace oboru kód 33 je vzděláním odpovídající skupina pro konkrétní profesi uvedenou žalobcem v žádosti, tj. 33138. V dalších částech vyjádření k žalobě žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Úvodem soud považuje za důležité zdůraznit, že předmětem řízení bylo v daném případě prodloužení platnosti povolení k zaměstnání podle ust. § 94 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti, nikoli povolení k zaměstnání podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti může úřad práce vydat povolení k zaměstnání za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo (§ 35), které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak, a zaměstnavatel s krajskou pobočkou Úřadu práce předem projednal záměr zaměstnávat cizince podle § 86. Při vydávání povolení k zaměstnání Úřad práce přihlíží k situaci na trhu práce. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2011, č. j. 6 Ads 139/2011-82, podle něhož *„znění § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti nedává úřadu práce možnost nezkoumat, zdali pracovní místo, pro které cizinec žádá o povolení k zaměstnání, je volným ohlášeným pracovním místem, které by bylo možné obsadit jinak, jak to učinil žalovaný. Naopak, zákon stanoví poměrně přesné podmínky, které musí úřad práce v řízení o povolení k zaměstnání posoudit a na základě kterých si teprve může učinit názor o tom, zda žádosti vyhovět, či nikoli. Předpokladem pro kladné rozhodnutí, tedy pro vydání povolení k zaměstnání, je, že (a) pracovní místo bylo zaměstnavatelem ohlášeno*

v souladu s podmínkami v § 35 zákona o zaměstnanosti, a že (b) toto pracovní místo nebylo možno buď s ohledem na požadovanou kvalifikaci, nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak. Byla-li tato kritéria splněna, nemá úřad práce naopak možnost žádosti nevyhovět. Nicméně nelze přehlédnout dovětek v § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, podle něž při vydávání povolení k zaměstnání úřad práce přihlíží k situaci na trhu práce. Žalovaný se domnívá, že na základě tohoto ustanovení má úřad práce správní uvážení umožňující mu při špatné situaci na trhu práce povolení k zaměstnání kdykoli zamítnout. Nejvyšší správní soud má za to, že zákonodárce změnil znění § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve srovnání s § 2a předchozího zákona o zaměstnanosti (č. 1/1991 Sb.), v němž byla situace na trhu práce zjevně jednou z podmínek pro vydání povolení k zaměstnání tak, že situaci na trhu práce nadále nestanovil jako předpoklad pro vydání povolení, ale pouze jako hledisko, k němuž se má přihlížet v procesu vydávání povolení.“

Podle ust. § 94 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti může úřad práce s přihlédnutím k situaci na trhu práce na žádost cizince prodloužit platnost povolení k zaměstnání, a to i opakovaně, vždy však nejdéle na dobu 2 let.

Soud konstatuje, že otázkou podmínek pro prodlužování platnosti povolení k zaměstnání se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.3.2012, č. j. 6 Ads 108/2011-86. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud zaujal názor, že (stejně jako v případě ust. § 92 odst. 1) také podle ust. § 94 odst. 1 „situace na trhu práce není výslovně stanovena jako předpoklad pro prodloužení platnosti povolení k zaměstnání, nýbrž je formulována jako hledisko, k němuž má úřad práce přihlížet v procesu rozhodování o prodloužení platnosti povolení k zaměstnání. Ustanovení § 94 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti však na rozdíl od znění § 92 odst. 1 téhož právního předpisu neuvádí vůbec žádné předpoklady pro prodloužení platnosti povolení k zaměstnání. Těmi již při prodloužení platnosti povolení k zaměstnání nemůže být obsaditelnost ohlášeného volného pracovního místa s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil, jako je tomu při povolení k zaměstnání. O prodloužení platnosti povolení k zaměstnání je totiž podle § 94 odst. 1 věty druhé zákona o zaměstnanosti cizinec oprávněn požádat příslušný úřad práce nejdříve 3 měsíce a nejpozději 30 dnů před uplynutím doby platnosti vydaného povolení k zaměstnání. Uvedené rozhodnutí se tak vydává v době, kdy je příslušné pracovní místo ještě obsazeno cizincem, v důsledku čehož se nemůže jednat o ohlášené volné pracovní místo ve smyslu § 35 zákona o zaměstnanosti. Prodloužení platnosti povolení k zaměstnání proto nelze na rozdíl od povolení k zaměstnání podmiňovat nemožností obsazení ohlášeného volného pracovního místa uchazeči o zaměstnání a jeho obsaditelnost není možné testovat stanovením doby, za níž bude nabízeno uchazečům o zaměstnání.

Zákonodárce dále neumožnil zohlednit osobní důvody cizince či ekonomické důvody zaměstnavatele na pokračování v zaměstnání tím, že by úřadu práce svěřil oprávnění prodloužit platnost povolení k zaměstnání, je-li to v důležitém zájmu cizince nebo jeho zaměstnavatele. Takové předpoklady pro prodloužení platnosti povolení k zaměstnání totiž nejsou v § 94 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti obsaženy. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by toto ustanovení záměrně nezakotvilo vůbec žádné předpoklady pro prodloužení platnosti povolení k zaměstnání a v tomto směru ponechalo rozhodování na volném správním uvážení úřadů práce, které by byly toliko povinny vzít v úvahu situaci na trhu práce. Taková volnost při rozhodování úřadů práce o prodloužení platnosti povolení k zaměstnání by totiž neodpovídala nutnosti stanovení určitých zákonných podmínek pro zaměstnávání cizinců, která ostatně vyplývá již z existence samostatné části čtvrté zákona o zaměstnanosti, která se zabývá zaměstnáváním zaměstnanců ze zahraničí.

Z těchto důvodů tedy i přes doslovné znění § 94 odst. 1 věty první zákona o zaměstnanosti nemůže přicházet v úvahu jiný výklad tohoto ustanovení než ten, že situace na trhu práce není toliko hlediskem, k němuž má úřad práce přihlížet při svém rozhodování o prodloužení platnosti povolení k zaměstnání, nýbrž že představuje jediný předpoklad pro vydání takového rozhodnutí. Tento výklad ostatně zcela koresponduje s důvodovou zprávou k § 94 návrhu zákona o zaměstnanosti, kterou lze vyhledat na www.psp.cz, digitální repozitář, IV. volební období Poslanecké sněmovny, sněmovní tisk č. 527/0. V ní se totiž uvádí, že podmínkou pro prodloužení povolení k zaměstnání je aktuální situace na trhu práce, tj. nedostatek volných pracovních sil na trhu práce v ČR.“

Pokud tedy žalobce brojí proti argumentaci žalovaného k ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, soud konstatuje, že je stejně jako žalovaný toho názoru, že úřad práce nemá v rámci správního řízení o prodloužení již vydaného povolení k zaměstnání povinnost doporučovat konkrétní vhodné uchazeče na daná pracovní místa, protože jediným předpokladem pro vydání rozhodnutí je přihlídnutí k situaci na trhu práce. Na tento závěr nemohou mít vliv ani žalobcem blíže neurčené metodické pokyny ministerstva, na něž žalobce v žalobě poukazuje.

K námitce, že žalobce považuje postup správního orgánu za nezákonný, protože nebyl zjišťován stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že žalobci nebylo umožněno uplatnit dostatečně svá práva a oprávněné zájmy, soud konstatuje, že žalobce nekonkretizuje, v čem konkrétně měla být postupem správního orgánu na svých právech dotčen, tato námitka tedy nemůže obstát pro svou nekonkrétnost a bezobsažnost.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl v době podání žádosti poučen o procesních právech podle správního řádu, která mu jako účastníku řízení náleží. Při podání žádosti byl žalobce dne 12.9.2011 také informován o současné analýze nabídky a poptávky na trhu práce v profesi CZ-ISCO 33 cca 1520 evidovaných uchazečů. Toto stvrdil svým podpisem.

Pojem „situace na trhu práce“ je sice možno chápat jako obecnou statistiku počtu volných pracovních míst (poptávka po pracovní síle) a počtu uchazečů o zaměstnání (nabídka pracovní síly) v konkrétní profesi podle CZ-ISCO a v dané oblasti, to vše za určité období, z níž je možné určit, zda je na trhu práce v ČR dostatek volných pracovních sil v daném oboru či nikoliv, ale pokud žalobce namítá, že analýza poptávky a nabídky pracovní síly v oboru kód 33 představuje širší skupinu evidovaných uchazečů o zaměstnání než profese, na kterou žádal žalobce povolení (kód 33138), soud je toho názoru, že je nutno žalobci přisvědčit v tom, že ne každý z uvedeného počtu 1516 uchazečů o zaměstnání pro profesi kód 33 by byl schopen či ochoten vykonávat konkrétnější profesi kód 33138, protože profese kód 33138 je podskupinou obecněji definované profese kód 33, neboť jde o skupinu uchazečů o zaměstnání se srovnatelným odborným vzděláním. Správní orgán prvního stupně zohlednil situaci na trhu práce tak, jak je citováno soudem z jeho odůvodnění shora, tj. neuvedl ani statistická čísla týkající se nabídky a poptávky v profesi kód 33, natož žalobcem požadované povolení pro kód 33138. Soud proto posuzuje rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Brně ze dne 2.11.2011, č.j. BMA-1377-2/2010-za za zcela nepřezkoumatelné.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný stejně jako správní orgán prvního stupně měly k dispozici Analýzu poptávky po pracovní síle a nabídky práce v okrese Brno-město za srpen 2011 ze dne 12.9.2011. Ve svém rozhodnutí však správní orgán prvního

stupně ani žalovaný z této analýzy informace nečerpaly, pouze v rozhodnutí na několika místech žalovaný konstatuje žalobcem v odvolání namítané nezohlednění situace na trhu práce na základě analýzy v květnu roku 2011, v říjnu 2011 a srpnu 2011.

Soud má za to, že uvedený počet uchazečů o zaměstnání uvedený v základním poučení účastníka správního řízení ze dne 12.9.2011 pro profesi kód 33 je natolik obecný, že ani základě tohoto údaje nelze učinit spolehlivý závěr o dostatku volných odborných pracovních sil na trhu práce. Pokud žalobce předložil k žalobě informaci poskytnutou Úřadem práce ČR - Krajskou pobočkou v Brně, podle které ke dni 13.3.2012 bylo v evidenci úřadu práce v profesi 33138 celkem 13 uchazečů na 0 volných míst, soud konstatuje, že sice tato informace byla vydána až po žalobou napadeném rozhodnutí, ale na druhé straně svědčí o tom, že lze se statistickými čísly podrobně pracovat a využívat je při hodnocení situace na trhu práce pro přesvědčivost odůvodnění rozhodnutí o neprodloužení povolení k zaměstnání.

Soud tedy shrnuje, že pod pojmem situace na trhu práce je třeba chápat statistické údaje úřadu práce obsažené v analýze poptávky po pracovní síle a nabídky pracovní síly, tyto statistické údaje řádně zpracovat a využít pro přesvědčivost a přezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí o nepovolení prodloužení zaměstnání. Soud proto shledal námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti obou napadených rozhodnutí jako důvodnou.

K námitce žalobce, že správní orgán vydal své rozhodnutí na základě neveřejných informací, soud uvádí, že je tato analýza veřejně dostupná na webových stránkách žalovaného, ovšem nikoli informace, na jejichž základě byla tato analýza vytvořena (tzn. seznam konkrétních uchazečů evidovaných na úřadu práce).

Pokud se týká námítky, že správní orgán přesto, že situace na trhu práce byla v měsíci říjnu (správně srpnu) 2011 téměř totožná jako v měsíci květnu 2011, kdy správní orgán vydal povolení k zaměstnání a zaujal zcela opačné stanovisko, se podle soudu žalovaný s touto námitkou přesvědčivě nevypořádal pouhým konstatováním, že se situace na trhu práce evidentně vyvíjí nepříznivě, aniž by v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl údaje týkající se obecně zaměstnanosti v územním obvodu Brno – město s využitím statistických údajů pro žalobcem požadované prodloužení zaměstnání pro profesi CZ-ISCO 33138.

K namítanému rozporu mezi argumentací správního orgánu prvního stupně a žalovaného soud uvádí, že pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že je nezbytné na požadovanou profesi odborníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce umístit uchazeče o zaměstnání, a že v současné době je v evidenci dostatek uchazečů, kteří by mohli vykonávat požadovanou profesi, nelze z uvedeného dovodit závěr, že by správní orgán považoval za nezbytné umístit konkrétní uchazeče na konkrétní místa. Ze závěru správního orgánu prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí pouze vyplývá nepřezkoumatelné tvrzení, že situace na trhu práce je taková, že je dostatečné množství pracovních sil z řad uchazečů o zaměstnání evidovaných u úřadu práce, a proto není splněna podmínka pro prodloužení povolení k zaměstnání cizinci. Jak shora uvedl, takovéto odůvodnění rozhodnutí je ztíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s veřejným zájmem, protože fakticky došlo k zániku pracovního místa a tím k poškození zaměstnavatele, soud konstatuje, že v řízení, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, bylo rozhodováno o prodloužení povolení k zaměstnání žalobce, přičemž postavení zaměstnavatele bylo v řízení

zcela irelevantní. Žalobci nepřísluší se domáhat ochrany práv, která nepřísluší jemu, ale osobě jiné (zaměstnavateli).

Na základě shora soudem posouzených žalobních námitek dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná a proto napadená rozhodnutí uvedená ve výroku tohoto rozsudku zrušuje podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a vrací věc žalovanému, resp. správnímu orgánu I. stupně k novému řízení se závazným právním názorem soudem uvedeným, jak přistupovat k posouzení situace na trhu práce ve smyslu ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Úspěšný žalobce má ve smyslu ust. § 60 odst. 1 právo na náhradu nákladů řízení. Zást. žalobce na nákladech řízení účtoval za 3 úkony právní služby a 3x náhradu hotových výdajů s tím, že je plátcem DPH a zaplacený soudní poplatek. Na náhradě nákladů řízení zástupci žalobce náleží za 2 úkony právní služby, tj. první porada s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b), a písemné podání podle § 11 odst. 1 písm. d) podle vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění do 31.12.2012 po 2.100,-Kč za 1 úkon a za účast u jednání podle § 11 odst. 1 písm. e) vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, (od 1.1.2013) částka 3.100,-Kč. Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300,-Kč, celkem tj. 900,-Kč. Celkovou částku 8.200,-Kč soud navýšil o 21 % DPH, tj. o 1.722,-Kč, protože je zástupce plátcem DPH. Náklady řízení žalobce ve výši 9.922,-Kč je žalovaná povinna zaplatit do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. června 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu